

CAMINS OBERTS

De les pedres en fem pans

Estimats diocesans,

La missió evangelitzadora és complexa. Té les seves dificultats, però també —cal dir-ho— se'ns presenta sempre apassionant. Alguns, tal vegada els més desanimats, pensen que tot és un desgavell. Un moment: parlem-ne. Tot, el que és tot, seria una exageració. Sempre es poden fer millores. Un bon amic em deia: «La vida és una suma del que fas i de la manera com ho vius; en el primer apartat només cal comptar un 10%, en el segon, el 90% restant». Això ve a tomb i ho relaciono amb aquesta dita popular: «de les pedres en fem pans».

Doncs sí, cal saber girar la tuita. És a dir, la nostra lectura i comprensió de la realitat pot ser feta des de diverses perspectives. Els mateixos deixebles van viure moments de desànim i incomprensió, però fou Jesús qui els rescatà i els oferí una mirada realista i esperançada alhora. No es tracta de forçar les coses, i encara menys de fer lectures irrealistes. No podem fugir de la realitat tal com és i tal com la vivim. En tot cas, ens cal una conversió permanent de la mirada i del cor.

Som cridats, estimats diocesans, a ser «pa», és a dir, a convertir la duresa de la nostra mentalitat —de vegades massa tossuda— i del nostre cor —de vegades massa ferit—. La conver-

sió pastoral de què tant ha parlat el papa Francesc no és un eslògan, sinó una necessitat més que evident.

La conversió, que és la gran tasca de qualsevol cristià, des del primer batejat fins a l'últim, és també un do. S'ha de demanar insistentment. Déu el concedeix quan Ell ho té determinat. Com bé sabem, han existit grans relats de conversió al llarg de la història, però el més important és

el de cadascú de nosaltres. En aquest procés intervenen molts factors i actuen moltes persones. Vull fer esment dels qui ens ajuden sense saber-ho, i em refereixo sobretot als migrants i refugiats.

Avui tothom es mou, tard o d'hora. Ningú deixa la seva terra per plaer. La doctrina social de l'Església admet la lliure decisió de migrar, i encara més si és per fugir de la violència, la injustícia o, fins i tot, per buscar un nou refugi climàtic. El repte és per a tots, i és de grans dimensions. El fet d'assolir la felicitat tindrà molt a veure amb un gest de confiança que va més enllà de nosaltres. Aquest gest resta protagonitzat, força vegades, pels qui han vingut d'altres contextos i d'altres cultures, i que es mantenen fermes malgrat els innombrables rebufs soferts. Aquesta tenacitat ens convida a una sana conversió.

Els migrants i els refugiats són, no en dubto, els qui revitalitzaran les nostres comunitats, sovint cansades i rígides. Però també les comunitats acollidores són impulsores de fraternitat. «De les pedres en fem pans», és a dir, de la realitat plural i diversa trobarem oportunitats de conversió i, per tant, d'esperança. Endavant.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Formació per a bisbes «novells» al Vaticà

Prop de dos-cents bisbes d'arreu del món ordenats durant l'últim any, entre ells el bisbe de Lleida, Daniel Palau, i els d'Urgell i Sant Feliu, han pres part en un curs de Presentació de la Realitat Universal de l'Església al Vaticà. El 6 de setembre van entrar per la Porta Santa de Sant Pere del Vaticà amb motiu del Jubileu i van compartir l'Eucaristia, i a l'endemà van participar en l'acte de canonització dels joves Carlo Acutis i Pier Giorgio Frassati. L'estada

va culminar l'11 de setembre amb una trobada personal amb el papa Lleó XIV.

Durant aquests dies, els bisbes van assistir a conferències amb l'esperança —eix del Jubileu 2025— com a tema central, aplicat en diversos camps, i van tenir l'ocasió de conèixer la realitat de l'Església Universal, establir vincles entre ells i rebre l'acompanyament dels diferents dicasteris del Vaticà per a les seves realitats diocesanes.

CAMINOS ABIERTOS

Hacer pan de las piedras

Queridos diocesanos,

La misión evangelizadora es compleja. Tiene sus dificultades, pero también —hay que decirlo— siempre se nos presenta apasionante. Algunos, tal vez los más desanimados, piensan que todo es un desbarajuste. Un momento: hablemos de ello. Todo, lo que es todo, sería una exageración. Siempre se pueden hacer mejoras. Un buen amigo me decía: «La vida es una suma de lo que haces y de la manera como lo vives; en el primer apartado solo hay que contar un 10%, en el segundo, el 90% restante». Esto viene al caso y lo relaciono con este dicho popular: «hacer pan de las piedras».

Pues sí, hay que saber darle la vuelta a la tortilla. Es decir, nuestra lectura y comprensión de la realidad puede hacerse desde diversas perspectivas. Los mismos discípulos vivieron momentos de desánimo e incomprendimiento, pero fue Jesús quien los rescató y les ofreció una mirada realista y esperanzada a la vez. No se trata de forzar las cosas, y menos aún de hacer lecturas irreales. No podemos huir de la realidad tal como es y tal como la vivimos. En todo caso, necesitamos una conversión permanente de la mirada y del corazón.

Estamos llamados, queridos diocesanos, a ser «pan», es decir, a convertir la dureza de nuestra mentalidad —a veces demasiado terca— y de nuestro corazón —a veces demasiado herido—. La conversión pastoral de la que tanto ha hablado el papa Francesc no es un eslogan, sino una necesidad más que evidente.

La conversión, que es la gran tarea de cualquier cristiano, desde el primer bautizado hasta el último, es también un don. Hay que pedirlo insistentemente. Dios lo concede cuando Él lo tiene determinado. Como bien sabemos, han existido grandes relatos de conversión a lo largo de la historia, pero el más importante es el de cada uno de nosotros. En este proceso intervienen muchos factores y actúan muchas personas. Quiero hacer mención de quienes nos ayudan sin saberlo, y me refiero sobre todo a los migrantes y refugiados.

Hoy todo el mundo se mueve, tarde o temprano. Nadie deja su tierra por placer. La doctrina social de la Iglesia admite la libre decisión de migrar, y aún más si es para huir de la violencia, la injusticia o, incluso, para buscar un nuevo refugio climático. El reto es para todos, y es de grandes dimensiones. El hecho de alcanzar la felicidad tendrá mucho que ver con un gesto de confianza que va más allá de nosotros. Este gesto lo protagonizan, muchas veces, quienes han venido de otros contextos y de otras culturas, y que se mantienen firmes a pesar de los innumerables rechazos sufridos. Esta tenacidad nos invita a una sana conversión.

Los migrantes y los refugiados son, no lo dudo, quienes revitalizarán nuestras comunidades, a menudo cansadas y rígidas. Pero también las comunidades acogedoras son impulsoras de fraternidad. «Hacer pan de las piedras», es decir, de la realidad plural y diversa encontraremos oportunidades de conversión y, por tanto, de esperanza. Adelante.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Festa de les Marededeus Trobades

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida va celebrar el passat 8 de setembre, la festivitat de les Marededeus Trobades amb una Eucaristia a l'altar de la Moreneta de la Catedral. La missa, molt concor-

reguda, va estar presidida pel consiliari Mn. Josep M. Escorihuela; concelebrada per Mn. Manel Mercadé, rector de la parròquia Montserrat, i cantada pel Petit Cor de la Catedral. Durant la celebració es va tenir memòria pels confr-

res difunts, especialment els que han mort durant el darrer any i, en finalitzar, es va donar la benvinguda als disset nous membres de la confraria. Cadascun d'ells va rebre la cèdula de confrare signada pel Pare Abat de Montserrat, Manel Guasch, una insígnia i un llan-tió. La cerimònia va acabar amb el cant del *Violai* i la benedicció de la Moreneta.

D'altra banda, la Confraria va organitzar un viatge en autocar el passat 20 de setembre per assistir a una missa en sufragi pels confreres difunts de totes les delegacions de la Confraria de Montserrat, també pels confreres de Lleida, al monestir mil·lenari que acull la talla de la Moreneta. Finalitzada l'Eucaristia es va celebrar un dinar de germanor amb els confreres de tota Catalunya.

Concorreguda Romeria de les Verges de la Ribagorça

Prop d'un miler de persones, entre elles 130 vingudes des de Lleida, van participar el passat 6 de setembre a la 46a edició de la Romeria de les Verges de la Ribagorça i Sobrarbe que, en aquesta ocasió, s'ha celebrat a Vilaller.

Des del Bisbat de Lleida es va organitzar un viatge en autocar per poder participar en els actes que van reunir fidels catalans i aragonesos. Després de la rebuda inicial als participants a la plaça de Sant Climent, es va fer l'habitual processó amb més de quaranta imatges de la Mare de Déu fins a la zona esportiva, on es va habilitar una carpa. La Verge Blanca també va estar representada a la romeria i a l'Eucaristia posterior, presidida pel bisbe de Barbastro, Ángel Javier Pérez Pueyo, amb què es va tancar la part religiosa de la jornada per donar pas,

després, a l'agenda més lúdica: el dinar i una sèrie d'activitats culturals tradicionals organitzades des del municipi.

Dinar de pelegrins del Camí de Sant Jaume

Una vuitantena de persones, entre joves del Col·legi Episcopal que aquest estiu van fer diverses etapes del Camí de Sant Jaume i les seves famílies, van compartir un dinar de germanor el passat 6 de setembre a la parròquia de Montserrat de Lleida. El bisbe Daniel i la directora del centre educatiu, que no van poder assistir al dinar, van fer arribar missatges als joves, que van compartir una jornada festiva i de revisió de l'experiència del pelegrinatge.

Els joves van cobrir, entre l'1 i el 7 de juliol, diverses etapes del Camí de Sant Jaume des de Sarria fins a Santiago de Compostel·la, amb un total de 114 quilòmetres, que van ser una un temps de convivència, de pregària, de passar-ho bé i creixement.

Un curs amb menys alumnes i sense pantalles

Des del 8 de setembre ja està en marxa el curs escolar 2025-2026 a Catalunya i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), que aplega els centres concertats de l'Església, ha obert portes amb 245.032 alumnes repartits en 378 centres arreu del país. El curs comença marcat pel descens general del nombre d'alumnes per la davallada de la natalitat i per l'obligació de suprimir les pantalles a les aules.

Segons la FECC, gairebé un 27% de l'alumnat té necessitats educatives específiques, el que el curs passat va representar prop de 83.000 alumnes vulnerables. L'entitat alerta que els centres concertats encara no han rebut tots els ajuts per a l'alumnat vulnerable corresponents al curs passat. La Sindi-

catura de Greuges alerta que el cost real anual per alumne amb necessitats socioeconòmiques és de 1.700 euros, mentre que els centres només en van rebre 780, fet que representa un dèficit de 933 euros per alumne.

Un altre front obert és la manca de docents. Segons la FECC, les escoles cristianes comencen el curs amb 23.057 i en caldria uns 3.300 més per poder equiparar-se al sector públic per atendre adequadament la diversitat de l'alumnat.

A més, aquest curs arrenca amb diverses iniciatives pedagògiques sota el paraigua dels Grups d'Experts en àmbits com l'ús responsable de la intel·ligència artificial; la millora de competències en matemàtiques i comprensió lectora, o en Identitat i Missió, entre altres.

Seminari per a laics

La Comissió del Primer Anunci de la diòcesi de Lleida ha preparat el seminari «Deixebles missioners» per a aquells laics que vulguin treballar l'evangelització. L'objectiu del seminari és dotar de les eines necessàries per donar a conèixer Crist a través d'una sèrie de sessions que tindran lloc del 24 de setembre al 29 de novembre en diferents espais.

L'IREL acollirà trobades els dimecres 24 de setembre i 1, 8, 15 i 29 d'octubre de 19 a 21 hores; al Col·legi Claver de Raimat es farà un recés el 18 d'octubre de 10 a 18 hores, i a la Casa de l'Església es farà els dissabtes 8, 15, 22, i 29 de 10.30 a 13 hores.

Els interessats han d'omplir un formulari d'inscripció i abonar 20 euros.

Experiència d'Espiritualitat en la Vida Quotidiana

L'Equip d'Espiritualitat Ignasiana de Lleida organitza aquest curs 2025-2026 una Experiència Espiritual en la Vida Quotidiana, basada en la metodologia dels Exercicis Espirituals de sant Ignasi. Aquesta Experiència en la Vida Quotidiana va dirigida a persones que es preguntin què vol Déu de la seva vida i quin és el seu camí de la felicitat. Durant la vida hi ha moments en

què se sent la necessitat de parlar-se i, des del silenci, rellegir la pròpia vida, redreçar opcions i descobrir cap on encarar el futur.

L'Experiència es basa en l'acompanyament personal i la pregària diària, i hi haurà tres recesos durant l'any al Casal Claver amb matèria per a reforçar el procés.

El preu de la inscripció és de 25 euros.

REFLEXIONS

Perdre el temps

En la nostra societat, ja difícil de poder qualificar després d'haver estat líquida i etèria, el temps és sens dubte l'element més preuat. Els segons se'ns fonen a les mans com glaçons a ple sol. Els minuts ja no els percebem confosos en els batecs imparables d'un cor extenuat. Les hores s'escolen sense poder quedar retingudes en cap recer. Els dies no són més que grans d'una magrana que s'exprimeix i en queda poc suc. Els mesos han passat a ser indicadors de la multitud de subscripcions que exhaureixen el compte bancari. I els anys...? Potser tan sols un número per poder anar celebrant l'aniversari.

I prou que ho sabem, que les dues coordenades que configuren l'existència són l'espai i el temps. Per això, quan ens falta temps perdem existència. Que traduït vol dir que quan perdem el temps deixem de ser, ens perdem. Reflexionant sobre el nostre temps cal posar per davant en què utilitzem el poc temps que tenim. I de seguida ens surt la necessitat de fer moltes coses per a no perdre el temps. Ja estariem en l'activisme ferotge. Hem d'aprofitar la vida, que traduït vol dir, cal fer tot el que puguem i que no ens quedi res per fer.

Aquí apareix algú, que ens creiem i que el tenim com a mestre, que ens diu: Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Dedicuem, doncs, el màxim temps possible a tenir aquesta cosa necessària. Cerquem-la, desitgem-la i obtinguem-la. Què deu ser? I quan Jesús ens proposa, com a deixebles seus, de seguir-lo, no ens deixa fer ni les coses més importants i imprescindibles, com ara enterrar el pare o dir adéu els de casa quan ens acomiadem per marxar amb ell. Per tant, tota acció de Jesús queda condicionada a la dedicació principal: estar amb ell. Per això a l'hora de valorar a què dediquen temps hi ha una prioritat que descobrim quan ens aturem per asseure'ns als peus del Senyor i escoltar la seva Paraula.

Als ulls de la nostra societat enfebrida serà la pèrdua de temps més gran. Incomprensible perdre el temps d'aquesta manera. La gent del nostre temps no ens podran perdonar mai haver dedicat un temps inútil a pregar, a meditar, a contemplar agraïts com el temps s'esgota adorant el Senyor i mastegant la seva Paraula per fer-ne aliment de Vida Eterna.

Si canviem el mot temps per vida, potser podrem acabar entenent la gran lliçó de Jesús: qui busqui de conservar la vida la perdrà, però qui perdi la seva vida la conservarà. Per tant perdre el temps estant amb el Senyor no deu ser tan dolent.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Dn 7,9-19 (o bé: Ap 12, 7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Els Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

30. □ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Sant Jeroni, prev. i dr. de

l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Lc 9,57-62]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. i dra. de l'Església, carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Dijous [Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / Sl 18 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels

de la Guarda; sant Sadurní, ermità a Sòria; Lleida: □ Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat (1946).

3. ■ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dissabte [Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Lc 10,17-24]. Sant Francesc

d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ha 1,2-3;2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1, 6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora.

Diumenge XXVI de durant l'any (C)

COMENTARI

«Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin»

Luc és un evangelista molt sensible al tema de la riquesa i dels pobres. Ho veiem en la paràbola d'avui. Dos personatges: *un pobre que es deia Llätzer*. Els pobres sempre tenen un nom i un rostre, són persones concretes. I per l'altra banda *un ric que celebrava festes esplèndides*. No té nom, podem ser cadascun de nosaltres. *El pobre esperava satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric*. El ric ni veu ni s'adona que té un pobre al seu costat. La riquesa tanca els ulls al germà. Per això la sort final serà diferent. *El pobre morí i els àngels el portaren a la falda d'Abraham*. Del ric es diu simplement: *el ric també morí i el van sepultar*. Per això el ric estant en un lloc de turments demana a Abraham que enviï Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i li refresqui la llengua. Poc consol i alleujament pot tenir! A més hi ha una fossa immensa que no es pot traspasar. Llavors el ric veient que la seva situació és perduda demana que enviï Llätzer a casa dels seus germans perquè no acabin en aquell lloc de turments. Però la resposta és molt clara: *Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin*. És a dir, ja tenen la Paraula de Déu que els indica el que han de fer, no necessiten res més. Però el ric encara insisteix: *Si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts sí que es convertirien*. Però la paraula final d'Abraham és molt clara: *Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer*. Ens enganyem pensant que si vingués algú de l'altra vida o si veiéssim un miracle llavors sí que ens convertiríem: és fals. La Paraula de Déu ha de ser més que suficient per a la nostra conversió. Amós també critica aquells als quals *no els fa cap pena la situació dels pobres, dels deportats*. La seva sort serà també la deportació: *s'acabarà l'orgia dels viadors*. La riquesa és una gran perill: obsessionats només per gaudir del que tenim, ens fa oblidar dels nostres germans, no veiem ni ens compadim dels pobres i dels qui pateixen.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engruixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels viadors.»

► Salm responsorial (145)

R. Lloa el Senyor, ànima meva.

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irreprochable i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames." Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on soc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre." El ric digué: "Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments." Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin." El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran." Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer".»

► Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de aquellos que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil, se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados, y se acabará la orgía de los disolutos.»

► Salmo responsorial (145)

R. ¡Alaba, alma mía, al Señor!

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, busca la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre. Combate el buen combate de la fe, conquista la vida eterna, a la que fuiste llamado y que tú profesaste noblemente delante de muchos testigos.

Delante de Dios, que da vida a todas las cosas, y de Cristo Jesús, que proclamó tan noble profesión de fe ante Poncio Pilato, te ordeno que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que, en el tiempo apropiado, mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único que posee la inmortalidad, que habita en una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor y poder eterno. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteaba cada día. Y un mendigo llamado Lázaros estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que caía de la mesa del rico; y hasta los perros venían y le lamían las llagas. Sucedió que murió el mendigo, y fue llevado por los ángeles al seno de Abraham. Murió también el rico y fue enterrado. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantó los ojos y vio de lejos a Abraham, y a Lázaros en su seno, y gritando, dijo: "Padre Abraham, ten piedad de mí y manda a Lázaros que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas". Pero Abraham le dijo: "Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en tu vida, y Lázaros, a su vez, males: por eso ahora él es aquí consolado, mientras que tú eres atormentado. Y, además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que los que quieran cruzar desde aquí hacia vosotros no puedan hacerlo, ni tampoco pasar de ahí hacia nosotros". Él dijo: "Te ruego, entonces, padre, que le mandes a casa de mi padre, pues tengo cinco hermanos: que les dé testimonio de estas cosas, no sea que también ellos vengán a este lugar de tormento". Abraham le dice: "Tienen a Moisés y a los profetas: que los escuchen". Pero él le dijo: "No, padre Abraham. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán". Abraham le dijo: "Si no escuchan a Moisés y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto".»